

Той си налѣ още една чашка. Василена идѣше откъмъ градината. Изглеждаше по-стройна, по-тънка, защото бѣше подигнала престилката си, въ която носѣше нѣщо. Пристѣпяше леко, пѣргаво и, като забеляза Захария на прозореца, позасмѣ се, — свѣтлина залѣ чернитѣ ѣ очи.

— Ела, Василено, ела, — каза Захария, — отъ кога те чакамъ. Той се обърна, за да види Василена, когато тя влѣзе и добави: — все работишъ. Нѣма нужда да работишъ, азъ не искамъ да работишъ.

Василена не каза нищо. Понѣкога тя биваше приказлива, понѣкога ще мине покрай човѣка и нѣма да го погледне. Отвѣнъ нѣкой повика Галунка и тя излѣзе.

Неочаквано за Захария, Василена застана предъ него, усмихна се и каза:

— Да не работя ли, казвашъ? Че кой ще работи тогазъ?

— Има кой да работи. Слугитѣ ще работятъ, азъ ще работя. Ти знаешъ ли, че дохождаха двама души да питатъ давамъ ли чифлика подъ наемъ. Чуло се, че го давамъ подъ наемъ. Не го давамъ, казахъ, азъ самъ ще си го работя.

— Не те бива тебе, — засмѣ се Василена. — Ти ли да работишъ? Лъжешъ, лъжешъ. Знаешъ само да лъжешъ...

— Кой? Азъ? Азъ ли лъжа?

— Ти ами. Да казвашъ, че ще се оженишъ за мене. А имашъ жена, жена ти е жива...